

فعالیت‌های پژوهشی یک پژوهشگر از دانشگاه آغاز می‌شود؛ جایی که یک دانشجوی در مقطع کارشناسی‌ارشد یا دکترا نخستین گام‌ها را در مسیر پژوهش برمی‌دارد و با تدوین پایان‌نامه، نخستین فعالیت پژوهشی مستقل خود را انجام می‌دهد. هدایت درست این فرآیند؛ هم به شکل‌گیری شخصیت پژوهشگر کمک می‌کند و هم از دل این پژوهش‌های دانشجویی، پروژه‌های کاربردی و قابل توسعه شکل می‌گیرند؛ اما در بسیاری از موارد آشوب در این حوزه، قرار و آرامش را از پژوهشگران سلب کرده است!

بحث پژوهش و مشکلات، کاستی‌ها و چالش‌های این حوزه، بارها و بارها از نسوی اساتید دانشگاه، نخبگان علمی، پژوهشگران دغدغه‌مند کشور و حتی از سوی منتولیان این حوزه مطرح شده است. کمبود سرانه پژوهشی و سهم‌اندک پژوهش از تولید ناخالص ملی، مدیریت ناصحیح و موازی‌کاری‌های متعدد پژوهشگاه‌ها و مراکز پژوهشی، بها ندادن به پژوهش در بخش صنعت، ایجاد فضای نامطمئن (از لحاظ روانی) برای پژوهشگران و عدم حمایت کافی از آنها و در یک کلام، ضعف فرهنگ پژوهش در کشور، مهم‌ترین مشکلات و چالش‌های حوزه پژوهش کشور محسوب می‌شوند.

زمانی می‌توانیم ادعا کنیم که پژوهش در کشور ثمربخش بوده است که میوه‌های این درخت پربار یعنی تولید علم، پیشرفت و توسعه کشور و گره‌گشایی از مشکلات مردم و جامعه را برداشت باشیم.

وقتی قرار است از مشکلات و چالش‌های حوزه پژوهش در دانشگاه بنویسیم، خود دانشجویان بهترین راویان این ماجرا هستند؛ دانشجوی دکتری اخترفیزیک، معتقد است که باید بهای بیشتری به پژوهش‌های دانشجویی داده شود، چراکه از دل همین پژوهش‌هاست که پروژه‌های کاربردی و قابل توسعه متولد می‌شوند؛ بودجه پژوهشی که در دانشگاه‌ها، به‌خصوص برای دانشجویان دکتری در نظر گرفته می‌شود، واقعاً اندک و دربرخی موارد، خنده‌آور است. به‌ویژه در رشته‌هایی مثل اخترفیزیک که هزینه‌ای گران‌قیمت است و نیاز است که به دانشجویان این دست رشته‌ها به‌خصوص در مقطع ارشد و دکتری که کارهای پژوهشی جدی انجام می‌دهند و از دل همین کارها، پروژه‌های کاربردی و قابل توسعه متولد می‌شوند، بودجه پژوهشی و دانشجویی قابل‌قبولی تعلق بگیرد، نه اینکه تازه آن هم بعد از سال‌ها، مبالغ واقعاً ناچیز در نظر گرفته شود. برای مثال یکی از ابزار آلات مهم در رشته‌های ما، «تلسکوپ‌های حرفه‌ای و تخصصی» است که معمولاً در همه دانشگاه‌ها حتی دانشگاه‌های خوب و دولتی ما موجود نیست و فقط در تعداد معدودی از رصدخانه‌ها، آن هم به تعداد بسیار محدودی موجود است.

نامبرده، حضور برخی دانشجویان بدون داشتن دغدغه علمی و پژوهشی در مقطع ارشد یا دکترا را مشکل دیگر این حوزه می‌داند:

است که در فرآیند انجام کار و بقیه جزئیات واقعا قابل بررسی و بحث است. از آنجایی که بیشتر اساتید ما دغدغه ارتقاء از طریق نگارش و چاپ مقالات را دارند، شاید به فضایی خارج از دغدغه‌های پژوهشی فکر می‌کنند و اکثراً به‌دنبال این نکته هستند که یک کار پژوهشی در قالب پایان‌نامه یا رساله دانشجویی در سابقه آموزشی و پژوهشی خودشان به سرانجام شود. البته روی صحبت من بیشتر با رشته‌های علوم انسانی است؛ از آنجایی که رشته خود من هم در همین حوزه بوده است و شرایط رشته‌های فنی-مهندسی و علوم پایه را نمی‌دانم، شاید فضا در آن رشته‌ها متفاوت‌تر باشد.

وی با اشاره به پرسوه ثبت مقالات علمی در مجلات توسط دانشجویان و مافیایی که گاهی در پس پرده است می‌گوید: به نظر من یکی از درگیری‌های اصلی که در تحصیلات تکمیلی وجود دارد و بسیاری از ما هم آن را شنیده‌ایم، الزام دانشجوی به چاپ مقاله است و آن هم مقاله‌ای که خودش یک مافیای بزرگ دارد و این الزام هم بیش از آنکه برای دانشجو مفید و کارساز باشد، برای اساتید و روزمه و ارتقای آن‌ها، مفید است. می‌توانم بگویم همین امر باعث شده رانت‌های مختلفی در این حوزه به‌وجود بیاید. بگذارید با یک مثال، شفاف‌تر در این مورد صحبت کنم. شما یک مقاله را برای مجله‌ای ارسال می‌کنید و به‌جای اینکه طی یک

به‌دنبال کارهای دیگر نروند و این روحیه پژوهشگری در آنها تضعیف و سرکوب شود. وی به موضوع ارتباط دانشگاه و صنعت و حضور دانشجویان در شرکت‌های صنعتی و دانش‌بنیان اشاره کرده و گفت: من به شخصه این تجربه را نداشته‌ام و هنوز کار پایان‌نامه به آن مرحله نرسیده‌ام، اما دوستانی داشته‌ام که به‌عنوان کارآموز، مدت‌ها در یک شرکت دانش‌بنیان کار کرده‌اند و نه‌تنها حقوقی دریافت نکرده‌اند، بلکه حتی وعده غذایی و ناهارشان هم با خودشان بسود و طبق ساعت کاری شرکت‌های دانش‌بنیان، ابتدا همه استفاده و بهره خود را از دانشجو می‌برند و بعد هم پس از مدتی، دانشجو را به حال خودش رها می‌کنند. درصورتی که در یک شرایط مطلوب، دانشجو بعد از گذراندن دوره کارورزی می‌تواند ایده و طرح خود را در آن شرکت پیشنهاد داده و آن را ثبت کند و بتواند مسیر حرفه‌ای و شغلی دلخواه خود را آغاز کند. تعامل میان صنعت و دانشگاه، باید به اولویت جامعه دانشگاهی تبدیل شود.

یک دانشجوی رشته بیوتکنولوژی میکروبی هم در این باره گفت: من به فضای صنعت بسیار علاقه‌مند هستم و سنی کردم پایان‌نامه ارشدم را هم در همین فضا به اتمام برسانم، اما شاید علاوهبر ارتباط صنعت با دانشگاه، امکانات و

دانشگاه

Daneshgah@Kayhan.ir

همچنین درباره دلایل رونق گرفتن بازارهای سیاه مقاله‌نویسی و مقاله به‌دستان و شبهه پژوهشگران خیابان انقلاب که این روزها شاید بیش از پیش، بازار کارشان سکه شده است.

در همین رابطه، استادیار دانشگاه علامه طباطبایی معتمد است: پژوهشگران و سازمان‌های ما متحددی به اولویت‌ها و مسائل پژوهشی واقف هستند، اما تعاملی که باید هنوز میان‌شان شکل نگرفته است. نکته مهم این است که ما در رشته‌های فنی اغلب از ارتباط میان صنعت و دانشگاه صحبت می‌کنیم، اما در رشته‌های علوم انسانی، بیشتر از ارتاط میان دانشگاه و جامعه سخن می‌گوییم، چراکه هدف در رشته‌های علوم انسانی، حل مسائل مربوط به جامعه است. در این کوتاهی‌ها هم هرکدام‌مان به‌نجوی سهم داریم؛ از ساختار آموزشی وزارت علوم گرفته تا اساتید دانشگاهی، ساختار معیوب جذب دانشجو در دوره‌های تحصیلات تکمیلی به‌طورکلی همه این موارد در کنار هم باعث می‌شود که دانشگاه به‌عنوان نهادی برای حل مسئله در نظر گرفته نشود. در وهله اول، هم باید توانمندی آشکار دانشگاه، دیده شود و بعد از آن لازم است که مسائل جامعه در دانشگاه، مطرح شود و هر کدام از اعضای هیات علمی، با توجه به توانمندی و تخصص خود روی یک مسئله‌ای متمرکز شود و برآن اساس حتی دانشجوی تحصیلات تکمیلی، جذب کند تا

آیا اساتید از اولویت‌های پژوهشی کشور آگاه باشند و آنها را به دانشجویان پیشنهاد دهند، بعید می‌دانم که به طور گسترده چنین اتفاقی رخ دهد، زیرا دست کم دانشگاه‌هایی که بنده آنها را به خوبی از نزدیک می‌شناسم، حداقل در رشته روان‌شناسی (زیرا از بقیه رشته‌ها بی‌اطلاع هستم) اولویت‌های پژوهشی‌ای که از سازمان‌ها دریافت کرده باشند را به گروه اعلام نمی‌کنند. ممکن است این امر بدین دلیل باشد که سازمان‌ها، اولویت‌های پژوهشی خود را به ما اعلام نمی‌کنند و فقط از طریق وب سایت‌شان آن را اعلام می‌کنند.

وی افزود: اکثر سازمان‌ها سالانه بودجه‌هایی برای اولویت‌های پژوهشی خودشان در نظر می‌گیرند، اما کمی ثابت ایکنه چقدر این اولویت‌های پژوهشی به دانشگاه‌ها پیشنهاد می‌شود که بودجه‌های بالایی برای امور پژوهشی صرف می‌شود، اما این بودجه‌ها به فعالیت‌های پژوهشی دانشجویان اختصاص پیدا نمی‌کند و حتی با دانشجویانی که با بودجه شخصی خودشان هم می‌خواهند فقط برای رساله خود فعالیت کنند، همکاری زیادی صورت نمی‌گیرد.

نامبرده با اشاره به نداشتن دغدغه پژوهشی

حلقه مفقوده

در پژوهش‌های دانشگاهی کجاست!؟

به نظرهم هر دو طرف، یعنی هم دانشگاه و محیط آکادمیک و هم دولت، در جانداختن و نهاده‌ی‌کردن فرهنگ پژوهش و جلوگیری اول از همه پذیرش بی‌رویه دانشجو، در مقطع تحصیلات تکمیلی است؛ برای مثال دوستانی هستند که فقط و فقط برای ارتقای شغلی و یا حقوقی و بدون داشتن دغدغه علمی و پژوهشی، وارد مقطع ارشد و دکتری می‌شوند و درنتیجه کیفیت کلاس‌ها، نگاه اساتید به کلاس‌ها و رقیابت سالم و مثبتی که باید در آن حداقل کم‌تر می‌شود. درصورتی که شما در هیچ کجای دنیا، در محیط‌های دانشگاه‌های مطرح، چنین چیزی را نمی‌بینید و ورودی و خروجی دانشگاه‌ها کاملاً استاندارد است و آن طرف وزارت علوم، به‌عنوان یک نهاد متولی برای امور مربوط به دانشجو و دانشگاه هم موثر است. من فقط یک نمونه برای شما می‌آورم؛ همین که برای هیات علمی شدن، شما باید یک تعداد مشخصی مقاله علمی-پژوهشی داشته باشید؛ اینجاست که دیگر کمیّت جای کیفیت را می‌گیرد. مگر می‌شود یک نفر هرچقدر هم توانمند در طول شش ماه، حدود ۱۰۰ مقاله علمی-پژوهشی ثبت کند؟! پس بازم به این نتیجه می‌رسیم که هم فضای آکادمیک و هم جامعه مدنی بیرون از دانشگاه در افزایش و کاهش تقلب‌های علمی و به‌طورکلی، «فرهنگ پژوهش» موثر است.

دانشجوی دکتری علوم ارتباطات هم معتقد است دانشجویانی مثل خودش که دغدغه رشته و فضای کاری مختص به خودشان را دارند، بیشتر به‌سراغ موضوعاتی می‌روند که در آن وجود نیاس بیشتر می‌کنند و می‌خواهند خلأی را پر کنند. با آمدن درعین حال اشتغال دارد که چالش‌های دانشجویان در فرآیند پژوهش به‌خصوص انتخاب مسئله و موضوع، بسیار زیاد است؛ شاید انتخاب موضوع که مربوط به خود دانشجویان است، یکی از چالش‌های اساسی اکثر ما باشد اما به‌نظرم براساس چیزی که خودم بیشتر تجربه کردم، مسئله ارتباط اساتید با دانشجویان

فرآیند دو هفته‌ای، طبق آن چیزی که خودشان مشخص کرده‌اند، رد یا قبول شود، طی دو ماه شما را منتظر می‌گذارند و بعد از آن هم اگر مورد پذیرش قرار بگیرد، برای داوری باز هم معطل می‌شود و دانشجو مدت‌ها منتظر است تا قبل از زمان دفاع از پایان‌نامه یا رساله دکتری خود، بتواند مقاله مرتبط با کارش را در یک مجله علمی-پژوهشی، منتشر کند. خب این فرآیند، به‌نظر من یک سیکل معیوب است و این را هم بگویم که به گفته یکی از دوستانم، اگر بین ۱۳ تا ۱۵ میلیون به‌ویژه در حوزه‌های رشت علوم انسانی پرداخت کنید، می‌توانید در هرکدام از مجلاتی که می‌خواهید پذیرش بگیرید. این موضوع، داستان بسیاری از ما دانشجویان رشته‌های مختلف است که هر کدام‌مان به‌نجوی درگیر این پرسه‌های پر از ایراد هستیم.

دانشجوی کارشناسی‌ارشد مهندسی مکانیک هم معتقد است، دانشگاه و فضای آکادمیک است که می‌تواند در ترغیب دانشجویان به پژوهش و پژوهشگری و همچنین نهادینه‌شدن این فرهنگ در میان دانشجویان رشته‌های مختلف و اساتید مؤثر باشد؛ به نظرم دانشگاه و محیط آکادمیک بیشتر از آنچه که تصورش را بکنیم، در این امر تأثیرگذار است. به عنوان مثال در ترم‌های آخر کارشناسی شاهد صحنه‌ای بودم که بسیار تعجب‌آور و درعین حال باعث تاسف بود؛ یکی از نیروهای خدماتی دانشگاه در یک فرغون دستی، تعداد زیادی پایان‌نامه و رساله دانشجویان دانشکده مکانیک را به خارج از دانشگاه می‌برد و ما علت آن نمی‌دانستیم، اما همین یک صحنه کافی بود تا متوجه شویم که حتی در بسیاری موارد این احساس نیاز به یک کار پژوهشی کاربردی نه تنها از سوی دانشگاه وجود ندارد، بلکه دانشگاه آن‌طور که باید و می‌شاید به کارهای پژوهشی بهای چندانی نمی‌دهد؛ به‌همین دلیل است که دانشجویان هم در دانشگاه و هم بعد از فارغ‌التحصیلی، آن فضای موردنظر و حرفه‌ای را تجربه نمی‌کنند و همین می‌شود که افراد تنها به‌دنبال صرف انجام یک کار پایان‌نامه و رساله خود و دفاع از آن هستند و ممکن است حتی بعد از سال‌ها،

تجهیزات مورد نیاز دانشجویان است که دانشگاه باید در اختیار دانشجویان و پژوهشگران قرار دهد. برای مثال، یکی از بخش‌های پروژه ما تنها به‌خاطر یک قطعه که تحریم بود، حدود سه ماه معطل و معمولاً در فناوری‌های‌های‌تک این تحریم و عدم دسترسی‌ها، بیشتر به‌چشم می‌خورد که واقعاً آزاردهنده شاید بتوان گفت و امکاناتی که دانشگاه در اختیار پژوهشگران قرار می‌دهد، بیشتر تزئینی است و در واقعیت اتفاق دیگری می‌افتد.

دانشجوی ارشد علوم ارتباطات، هم از عدم همراهی اساتید در فرآیند پژوهش و انجام پایان‌نامه گل‌مند است و می‌گوید: بزرگترین چالش من که البته احساس می‌کنم دغدغه خیلی از دانشجویان و اساتید هم هست، عدم همراهی کافی دانشگاه و اساتید در فرآیند پژوهش با دانشجویان است. همین پایان‌نامه که مرحله مهمی برای هر دانشجویی محسوب می‌شود و اولین کار جدی دانشجویی (در حوزه پژوهش) است و این انتظار می‌رود که اساتید و مدیران گروه‌های آموزشی، همراهی بیشتری با دانشجو داشته باشند و راهنمایی لازم را بکنند؛ اما واقعا این اتفاق نمی‌افتد. حداقل چیزی که خود من شاهدش بودم، این بود که به مدت چند ماه درگیر پیدا کردن استاد راهنما بودم و بعد از آن هم بیشتر از دانسته‌های پیشین خودم در نگارش استفاده کردم، درحالیکه اساتید باید به دانشجویانی مثل من و خیلی دیگر از دوستان در مقطع ارشد؛ که تجربه کار پژوهشی نداشته‌اند، بیشتر کمک کنند تا هم تعامل میان استاد و دانشجو به درستی شکل بگیرد و هم شاهد یک کار پژوهشی استاندارد باشیم.

ما اساتید هم گفته‌های شنیدنی در این زمینه داریم؛ از عدم شکل‌گیری یک حلقه اتصال مناسب میان دانشگاه و نهادهای گوناگون در جامعه گرفته‌ و ارتباط متقابلی که باید میان این دو وجود داشته باشد، تا سرکوب روحیه پژوهشگری در دانشجویان و برودجه‌های پژوهشی که امروزه، بیشتر به ابزاری برای رانت در فضاهای علمی کشور تبدیل شده است و

دیگر این شیوه متمرکز جذب دانشجوی ارشد و دکتری را نداشته باشیم. قطعاً آموزش اصول پژوهشگری در دانشگاه تنها به واسطه دروس نظری ممکن نمی‌شود و دانشجوی تحصیلات تکمیلی باید بتواند در کنار استاد و در کنار یک تیم پژوهشی، آن فضای حرفه‌ای را تجربه کند تا در آینده و بعد از فارغ‌التحصیلی، حرفی برای گفتن داشته باشد. این‌ استاد دانشگاه، به یکی دیگر از چالش‌هایی که هم آکسون محیط آکادمیک و فضای پژوهشی ما درگیر آن است اشاره می‌کند و موضوع تربیت پژوهشگر در دانشگاه را مطرح می‌کند: دانشگاه باید پژوهشگر تربیت کند و نیازهای آموزشی و پژوهشی دانشجویان باید توسط محیط آکادمیک، پاسخ داده شود. چیزی که متأسفانه ما هم اکنون شاهد آن هستیم این است که با یک سری دانشجوی سردرگم در مقطع تحصیلات تکمیلی رویه‌رو هستیم، اینکه دانشجو از ابتدای ورودش به مقطع تحصیلات تکمیلی حتی نمی‌داند روی چه موضوعی می‌خواهد کار کند، چه برسد به‌اینکه یک کار پژوهشی جدی انجام دهد. پس دانشجویان باید توسط اساتید، تشخیص داده شوند و وارد تیم‌های پژوهشی شوند تا در میدان پژوهش، تجربه کنند.

به لزوم توجه به دغدغه پژوهشی دانشجویان گفتم، به طور کلی پژوهش با یک سؤال یا یک فرضیه شروع می‌شود. به عبارتی، فردی که به عنوان محقق می‌خواهد فعالیت تحقیقاتی انجام دهد، یک دغدغه به شکل سؤال یا فرضیه در ذهن او شکل گرفته است و می‌خواهد تحقیق کند تا با پاسخ سؤال خود را پیدا کند، یا متوجه شود که فرضیه او تایید یا رد می‌شود. بدین ترتیب، قبل از اینکه فعالیت پژوهشی‌اش اولویت پژوهشی‌ا را به دانشجو معرفی کنند، چست، پس از آنکه دغدغه پژوهشی دانشجو مشخص شود، اساتید راهنما به کمک دانشجو می‌روند و آن دغدغه‌ را با یکدیگر به یک موضوع پژوهشی تبدیل می‌کنند. اما اینکه

صفحه ۸

چهارشنبه ۶ بهمن ۱۴۰۰

۲۳ جمادی‌الثانی ۱۴۴۳ - شماره ۲۲۹۵۰

وضعیت قرمز خوابگاهی

هفت دانشگاه علوم پزشکی!

وضعیت خوابگاه‌های دانشجویی دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور نشان می‌دهد که ۷ دانشگاه در وضعیت قرمز کمبود خوابگاهی بسر می‌برند.

با آغاز نیمسال دوم سال تحصیلی ۱۴۰۱- ۱۴۰۰ از بهمن ماه سال ۱۴۰۰ و شروع آموزش حضوری، دانشگاه‌ها در تأمین خوابگاه برای همه دانشجویان نیازمند خوابگاه مشکلاتی دارند. این در حالی است که برخی دانشگاه‌ها از پیش از شروع پاندمی کرونا نیز با مشکلات خوابگاهی دست و پنجه نرم می‌کردند.

در حال حاضر دانشگاه‌های علوم پزشکی در مجموع ۴۵۴ خوابگاه با ظرفیت ۸۴ هزار و ۶۹۹ نفر و متراژ ۱.۷۷۷.۵۲۶ مترمربع دارند. اما دانشگاه‌ها و دانشکده‌های علوم پزشکی با کمبودهای ویژه‌ای هم روبه‌رو هستند. پس از راناندازی پوشش ملی «سخاوت» که پوششی برای ساخت، نوسازی و تجهیز خوابگاه‌های دانشجویی در سطح دانشگاه‌های علوم پزشکی است، وضعیت خوابگاه‌های علوم پزشکی رصد شد و بررسی‌ها نشان می‌دهد که از میان بیش از ۶۰ دانشگاه علوم پزشکی تعداد ۱۹ دانشگاه در وضعیت کمبود در نیازهای تجهیزاتی، عمرانی و فرهنگی بسر می‌برند.

در بررسی نیازهای خوابگاه‌های دانشجویی وضعیت قرمز به معنی نیاز تجهیزاتی و عمرانی، وضعیت نارنجی به معنی نیاز عمرانی، وضعیت زرد به معنی نیاز تجهیزاتی و وضعیت سبز به معنی نیاز فرهنگی (ازدواج دانشجویی، جهیزیه‌های دانشجویی، اردوهای جهادی) است.

بررسی‌ها نشان می‌دهد ۷ دانشگاه علوم پزشکی تبریز، زابل، تربت حیدریه، اهواز، سسمان، اراک و یزد در وضعیت قرمز، ۷ دانشگاه علوم پزشکی زنجان، لرستان، شاهرود، لارستان، بندرعباس، ابرانشهر و کرمانشاه در وضعیت نارنجی، ۳ دانشگاه علوم پزشکی ایران، کردستان و اصفهان در وضعیت زرد و ۶ دانشگاه علوم پزشکی در وضعیت سبیز قرار دارند. البته ۴ دانشگاه از میان ۶ دانشگاه با نیازهای فرهنگی در میان دانشگاه‌هایی با وضعیت قرمز، نارنجی و زرد هستند.

همچنین بخشی از نیازهای فرهنگی خوابگاه‌های دانشگاه‌های علوم پزشکی نیز به عنوان وضعیت سبز اعلام شده است.

-دانشگاه علوم پزشکی کردستان: تجهیز آمفی تئاتر دانشجویی به پروژکتور لیزری
- دانشگاه علوم پزشکی کرمانشاه: احداث نماز‌خانه دانشکده بهداشت و تغذیه
- دانشگاه علوم پزشکی اراک: تکمیل تجهیزات فرهنگی نماز‌خانه و قرائت‌خانه
- دانشگاه علوم پزشکی تربت جام: ساخت مرکز دانش بنیان
- دانشگاه علوم پزشکی فسا: ساخت و تجهیز مسجد یا نماز‌خانه خوابگاه زینبیه
-دانشگاه علوم پزشکی اصفهان: تجهیز آمفی تئاتر دانشجویی. برگزاری مراسم ازدواج دانشجویی. تأمین جهیزیه جهت ازدواج دانشجویی. تأمین کمک هزینه‌های اردوهای جهادی

به نقل از مهر؛ گنتنی است معاونت فرهنگی و دانشجویی وزارت بهداشت با همکاری اداره کل سازمان‌های مردم نهاد و مجمع خیرین سلامت، پوشش ملی سخاوت را با هدف ساخت، بازسازی و تجهیز خوابگاه‌های دانشجویی با ظرفیت مشارکت خیرین، سازمان‌های مردم نهاد، عموم مردم، دانشجویان و مشارکت شرکت‌ها و بنگاه‌های اقتصادی در چهارچوب مسئولیت‌پذیری اجتماعی اجرا کرده است.

دانشگاه‌های برتر

در ثبت پایان‌نامه معرفی شدند

پژوهشگاه ایرنادک فهرست دانشگاه‌های برگزیده در ثبت پایان‌نامه، رساله‌ها و پیشنهاده‌ها در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ را اعلام کرد.

به نقل از پژوهشگاه علوم و فناوری اطلاعات ایران، طبق قانون پیشگیری و مقابله با تقلب در تهیه آثار علمی (مصوب سال ۱۳۹۶ مجلس شورای اسلامی) و آئین‌نامه اجرایی آن (مصوب سیال ۱۳۹۸ هیئت وزیران) همه دانشگاه‌ها، پژوهشگاه‌ها، و مؤسسه‌های آموزش عالی، پژوهشی، و فناوری کشور باید تمام متن پیشنهادها (پروپوزال‌ها) و پایان‌نامه‌ها و رساله‌های (پارساهای) دانشجویان و دانش‌آموختگان تحصیلات تکمیلی خود را که بدون طبقه‌بندی هستند، در سامانه‌های پژوهشگاه علوم و فناوری اطلاعات ایران (ایرنادک) همانندجوبی و ثبت کنند.

برای انجام این قانون، ایرنادک «سامانه ملی ثبت پایان‌نامه، رساله، و پیشنهاد» را در نشانی S.AB.T.I.R.A.N.D.O.C.A.C.I.R راه‌اندازی کرده است که در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ در مجموع ۴۵۸ مؤسسه با آن همکاری داشته و نزدیک به ۷۰ هزار پارسا و بیش از ۴۷ هزار پیشنهاد را در آن ثبت کرده‌اند. در همین حال ایرنادک، فهرست دانشگاه‌های برگزیده در همانندجوبی پایان‌نامه‌ها، رساله‌ها، و پیشنهادها در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ را نیز اعلام کرد.

سامانه «هماندجو» در نشانی TIK.IR.A.N.D.O.C.A.C.I.R با پشتوانه روزافزون تمام‌متن بیش از ۴۰۰ هزار عنوان پارسا، بیش از ۹۰ هزار عنوان پیشنهاد و نزدیک به ۲۸۰ هزار عنوان مقاله در دسترس همه دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌های کشور قرار دارد که اکنون نزدیک به ۴۵ هزار استاد و ۲۶۰ هزار دانشجو در آن عضو هستند.

در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ دانشگاه‌های تهران، فردوسی مشهد و شیراز رتبه‌های نخست تا سوم همانندجوبی را به دست آورده‌اند.

در میان نشریه‌های علمی عضو سامانه همانندجو نیز نشریه فقه و مبانی حقوق اسلامی، نشریه پژوهش‌های کاربردی روان‌شناختی و نشریات دانشگاه جامع امام حسین(ع)، رتبه‌های نخست تا سوم همانندجوبی و همایش ملی پژوهش‌های نوین دانشگاهی در هنر معماری و عمران، کنگره ملی مهندسی عمران دانشگاه شیراز و کنگره ملی مهندسی عمران دانشگاه صنعتی سهند نیز در میان همایش‌های عضو سامانه همانندجو، بالاترین رتبه همانندجوبی را در سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹ کسب کردند.